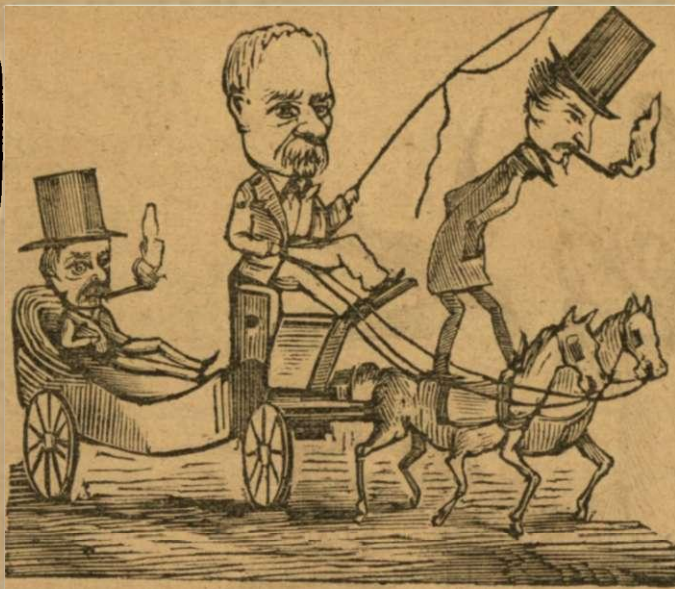

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἑκασον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Τὸ θεατρικόν μας δελτίον διηρέθισεν οὐκ
 δλίγον τοὺς ἠθοποιούς μας, καὶ πολλοὶ πε-
 τεινόμευαλοι ἠναγκάσθησαν νὰ εἰπωσιν, ὅτι
 πολεμοῦμεν τοὺς ἠθοποιούς μόνον καὶ μό-
 νον διότι δὲν μᾶς ἐδόθη εἰσιτήριον. Δόξα τῷ
 Θεῷ, ὁ « Ἀριστοφάνης » εὕρισκεται εἰς λίαν
 εὐπόρον κατάστασιν, καὶ δύναται νὰ συχνά-
 ζη, ὡς καὶ συχνάζει, καθ' ἑκάστην ἑσπέραν
 εἰς τὸ θέατρον, οὐδὲ συγκαταλέγεται με-
 ταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ζητοῦσι δίκην ἐπαίτου
 τὸ εἰσιτήριον, καὶ χάριν αὐτοῦ παραβλέπουσι
 πᾶν στρεβλὸν καὶ γελοῖον. Ἄς ἐνθυμηθῇ κα-
 λῶς ὁ κ. Ἀλεξιάδης ὅτι αὐτοὶ, εἰς τοὺς ὁ-
 ποίους παρεχώρησεν εἰσιτήριον, καὶ οἵτινες
 τῶρα τὸν παριστώσιν ἀμίμητον καὶ τέλειον
 τεχνίτην, τὸν ἔκαμαν πέρυσιν ν' ἀναχωρήσῃ
 ἀναυλα ἐξ Ἀθηνῶν ἄς ἐνθυμηθῇ, ὅτι οἱ νῦν
 ἐγκωμιασταὶ του, πρὶν ἀκόμη γίνῃ ἑναρξίς
 τῶν παραστάσεων, θέλοντες νὰ ψέξωσι τὴν
 περὶ τὴν δραματικὴν ἀπειρίαν του, ἔγραφον
 εἰς τὰς ἑφημερίδας των, ὅτι ὁ κ. Ἀλεξιάδης
 δὲν πρέπει νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ σκηνῆς κλασι-

κὰς τραγωδίας, ἀλλὰ νὰ περιορισθῇ μόνον
 εἰς οἰκογενειακὰ δράματα. Ταῦτα ἐκδηλοῦσι
 τρανώτατα, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐγκωμιασταὶ
 του δὲν εἶνε τόσοσιν τυφλοὶ, ὥστε νὰ μὴ δύ-
 νανται νὰ βλέπωσι τὰ περὶ τὴν τέχνην ἑλατ-
 τώματά του, τὰ ὁποῖα ὅμως παραβλέπουσι
 χάριν τοῦ εἰσιτηρίου. Ἡμεῖς ἐψέξαμεν καὶ
 ψέγομεν τὸν κ. Ἀλεξιάδην καὶ τοὺς ἄλλους,
 διότι ἐπιθυμοῦμεν καὶ θέλομεν τὸ καλὸν καὶ
 τὴν πρόοδον καὶ αὐτῶν καὶ τῆς ἐθνικῆς σκη-
 νῆς. Πιστεύομεν, ὅτι ὁ κ. Ἀλεξιάδης, ἐάν
 ἔχη ὀλίγην κρίσιν, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ παρα-
 δεχθῇ τὸ ὄρθον τῶν λόγων μας.

Τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς παρεστάθη τὸ
 δράμα τοῦ εὐφραντάστου ποιητοῦ τῶν γάλ-
 λων Βίκτωρος Οὐγγῶ « Μαρία Τυδορίς ». Τὸ
 δράμα τοῦτο, ἂν καὶ ἦνε ὄλως διόλου ἄσχε-
 τον πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἦθη, μολοντοῦτο ἐκί-
 νησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν διὰ τὴν
 θαυμαστὴν ἀλληλουχίαν τῆς ῥωμαντικῆς
 πλοκῆς του, διὰ τὸ ζωηρὸν τῆς διαγραφῆς
 τῶν διαφόρων χαρακτήρων, καὶ τὰς ὑψηλὰς
 ἰδέας τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἐν τῷ δημοκρατι-
 κῷ του οἴστρω θέλων νὰ ἐξευτελίσῃ τὴν βα-

σιλικὴν μεγαλοπρέπειαν, καταβιάζει αὐτὴν
 εἰς τὸν ἔσχατον ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν οἰ-
 κροτέραν ταπεινώσιν. Ὁ κ. Ἀλεξιάδης ὑπε-
 κρίθη ὄχι τόσοσιν καλῶς τὸ πρόσωπον τοῦ
 πτωχοῦ τορνευτοῦ Γυιλβέρτη· πάλιν εἰς πολ-
 λὰ μέρη ἀπήγγελλεν ὡς φάλτης ἐκκλησίας,
 πάλιν διέκοπτε τὰς λέξεις καὶ παρεφέρετο
 ὅπου δὲν ἔπρεπε· τὴν στιγμὴν δὲ τῆς ἐκ τῆς
 φυλακῆς δραπετευσέως του, καθ' ἣν ὠφείλε
 νὰ δείξῃ τὴν τέχνην του καὶ ν' ἀποσπάσῃ τὰ
 δάκρυα τῶν θεατῶν, προὔξενησε τὴν εὐθυ-
 μίαν καὶ τὸν γέλωτα, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον
 καταδεικνύει τὴν ἀτεχνίαν του· διότι ὁ κα-
 λὸς ἠθοποιὸς καὶ ἔμπειρος τεχνίτης δὲν
 προξενεὶ τὸν γέλωτα εἰς τὰς σκηνὰς ἐκεί-
 νας, καθ' ἃς πρέπει νὰ φέρῃ τὴν συγκίνησιν,
 τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰ δάκρυα. Ἀποροῦμεν με-
 τὸν κ. Ἀλεξιάδην διατί, ἐνῶ ἡ φωνὴ του
 εἶνε γλυκεῖα, δὲν ἀπαγγέλλει φυσικῶς καὶ
 ἀβιάστως, ἀλλὰ δίδει εἰς τὴν φωνὴν του
 παραχόρδους καὶ ἀηδεῖς τόνους, καὶ πολ-
 λάκις διακόπτει τὰς λέξεις, νομίζων ὅτι ὁ
 νέος οὗτος τρόπος τοῦ ἀπαγγέλλειν εἶνε ἀρ-
 μονικώτερος καὶ εὐηχότερος καὶ καταλλη-

Κ Η Π Ο Σ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΘΟΠΟΙΟΝ Δ. ΑΛΕΞΙΑΔΗΝ.

Πάλι ὕμνους καὶ ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια θὰ ψάλλω
 Ἐν τὸν τρανὸ Ἀλεξιάδην, τὸν Ἀρτίστα τὸν μεγάλο,
 Ποῦ περνᾷ κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν περίφημο τὸν Τάλμα,
 Τὸν Λεμαίτρ, τὸν Ῥώσση κι' ἄλλους, καὶ ποτὲ δὲν κάνει σφάλμα,
 Μόνον κάποτε ἀπάνω εἰς τὸν οἴστρω του ξεχάνει,
 Καὶ πηδᾷ σὰν Καραγκιόζης, καὶ πολλαῖς παλάβραις κάνει.

Χαῖρε, χαῖρ' Ἀλεξιάδη... ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ν' ἀρχίσω
 Μίαν μίαν τὰς μεγάλας ἀρετὰς σου νὰ ὑμνήσω ;
 Ὅ,τι κι' ἂν εἰπῶ γιὰ σένα, μὲ αὐτὸ δὲν θὰ ἔμπορέσω
 Τὴν μεγάλην σου τὴν τέχνην καὶ τὸ σὺ νὰ ἐπαινέσω,
 Ἐπειδὴ ὁ λόγος μόνον δὲν ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ φθάσῃ
 Τόσῃν τέχνην, ὅπου πρέπει ὁ καθεὶς νὰ τὴν θαυμάσῃ.

Ἀπαγγέλλεις, καὶ νομίζω πῶς ἀκούω τὸν ντελάλη
 Ποῦ γκαρίζει μὲς ἔς τοὺς δρόμους μὲ φωνὴ πολὺ μεγάλη·
 Κι' ὅταν θέλῃς γιὰ νὰ δώσῃς ἔς τὴν φωνὴν σου ἄλλον χρόνον,
 Καὶ τοῦ πάθους, τῆς μανίας, καὶ τοῦ ἔρωτος τὸν τόνον,
 Τότε πιὰ, Ἀλεξιάδη, τόσοσιν, τόσοσιν συγκινοῦμαι,
 Ὅπου δίχως νὰ τὸ θέλω ὁ καυμένος κατουργιοῦμαι.

Μὰ γιὰ πὲς μου, Δημοσθένη, εἰςὲ ποιὸ μεγάλο τόπο
 Ἐμαθεὶς αὐτὴν τὴν τέχνην, καὶ τὸ νέο τοῦτο τρόπο
 Τῆς ἀπαγγελίας ; . . πὲς μου πῶς ἔμπορεῖς καὶ κατορθώνεις
 Τὴν φωνὴν σου τὴν ὡραίαν τόσοσιν τεχνικὰ νὰ στρώνῃς,
 Ὅπου μόλις ἀπ' τὸ στόμα πέντε λόγια μόνον βγάλεις,
 Ὅ καθένας ποῦ σ' ἀκούσῃ θὰ νομίσῃ ὅτι ψάλλεις ;

Ὅταν ἔς τὴ σκηνὴ ἀπάνω μὲ καμᾶρι σεργιανίζης,
 Καὶ παραφοραῖς μεγάλαις καὶ πηδήματα ἀρχίζης,
 Τὰ σανίδια ὅλα τρίζουν, κ' οἱ Μαλτέζοι ποῦ σηχόνουν
 Τὴν αὐλαία τοῦ θεάτρου, καὶ αὐτοὶ σὲ χαμαρώνουν,
 Καὶ ὁ Βούλγαρης σὲ βλέπει καὶ τὴν τέχνην σου ζηλεύει,
 Κι' ὅλα τὰ κινήματά σου καὶ τὰς στάσεις σου σοῦ κλέβει.

ος εις την από σκηνης απαγγελίαν. Ταυτα εννοήση και να μάθη, ότι ολοι οι θεαται γαλιθαζονται και οουσι την παραχορδον και υπερυπαπαγγελίαν του; Η κ. Πιπίνα, η υποκατά την βασίλισσαν Μαρίαν, ητο πάντων βασίλισσα εν τη δευτέρα πράξει, Μαρία εινε ακόμη βασίλισσα και όχι γυνή, έτσι είναι πολύ το πρόσωπον της βασίλισσης διά των πολλών της κομιών· πρέπει να μάθη η κ. Πιπίνα βασίλισσαι δεν διατάττουσι με χειρονομίας, αλλά με εν μόνον βλέμμα· εν τη τρίτη πράξει, καθ' ην ο λαός επίτρονος την αποκεφάλισιν του ευμένου της Φαβιάνη, εράινετο ψυχρά απαλής, ουδέ μίαν δε εξέφραζε διά των φρασμών της άγωνίας. Ουχ ήττον εν τη κυτέρα πράξει απήγγελλε φυσικως, και οι θεαται ευχαριστήθησαν. "Επειτα όμως επήκουσεν και ήρχισε πάλιν τα συνειδημένα ουρηλάσματα. Η κ. Φιλομήλα Βουκασσέρα, η υποκριθείσα το πρόσωπον της Φωάννας, απέτυχε πληρέστατα η απαγγελία της, καθ' όλα όμοια τη της μητρός της, ή άπειρος και αδίστακτος κίνησις των χειρών της, αι γελοιοί κινήσεις της, και μένιστα κινήσις τις, την οποίαν εκάμην ανήσαν σιγμήν, άπήρσαν εις όλους τους θεατάς, οτινες περιέμενον μικράν τινα τέχνην από την κόρην της κ. Πιπίνας. Εύρισμένη ενώπιον της βασίλισσης εν τη κυτέρα πράξει έχειρονόμει άδιακόπως, θέλουσα δε να εκφράση το άλγος της, δεν έπαυε να κινήται διαφοροτρόπως, ένω έπρεπε να έχη έστραμμένη προς τα κάτω την κεφαλήν, χωρίς να κάμνη ουδεμίαν κίνησιν, ουδεμίαν χειρονομίαν. Ούτω, νομίζομεν, παρίσταται εκραστατικώτερον το άλγος και άγωνία, και μάλιστα ενώπιον βασίλισσης. Η κ. Τζίντος, ο υποκριθείς τον Σίμωνά Ρενάρδον, έδειξε ουκ όλίγην τέχνην· και φωνή του ήτο σοβαρά και επιβλητική, και η στάσις και αι κινήσεις του μεγαλοπρεπείς, ζωηραί, και εμπρέπουσαι εις ένα Μουλοφόνον. Ο κ. Δημητρουλόπουλος, ο υποκριθείς τον Φαβιανόν Φαβιάνην, ήτο γε-

λωιδέστατος· το πρόσωπον του έπρεπε να υποκριθί η κ. Καροδοθίλλης. Ο κ. Βούλκρουστάρων και τον Τζουμπελή τον χάρον, του Συντάγματος τον φάρον. — Την Κυριακήν έγινοντο μετά πυρών τα γυμνάσια της φάλαγγος του Πανεπιστημίου εν τω πεδίω του Άρεως. Άπειρον πλήθος έξ άμφοτέρων των φύλλων συνέρρευσε να ιδη τα γυμνάσια των φοιτητών, πολλοί δε είχαν μαζύ των και τα παιδάκια των, και τα σχολάκια των και τα εκαμάριον, διότι τους έβλεπε τόσοσ κόσμος, πολλοί δε έξ αυτών εκάμην και εργολαβίαν με τας παρευρισκομένας εκεί ωραίας κορασίδας, αι όποιαι είχαν συρρευσει κατά δεκάδας. Εις τα γυμνάσια παρευρέθησαν ο ύπουργός των Στρατιωτικών κ. Καραϊσκός, και ο της Δικαιοσύνης κ. Μίλησις άπ' άρχης μέχρι τέλους των γυμνασίων, παρέμεινε δε επί όλίγην ώραν και ο κ. πρωθυπουργός, Περι την 6 1)2 ώραν μ. μ. η φάλαγγξ εν πομπή και παρατάξει επανήλθεν εις την πόλιν, παινιζούσης της μουσικής, την ήκολούθει δε άπειρος κόσμος, και πολλαι κυριαί και κύριοι και ιππόται πάσης ξεροκαμπίας και αναπαραδιάς. Οι φοιτηται εθάβιζον με βήμα σημειωτόν εις πυκνά νέφη κοιορτου, όστις έτύφλωνε τους όφθαλμούς, και επλήρωε τους ερώνας και τα στόματα. Ο κ. Φρεαρίτης ήτο πολύ ώραιος και κομφός με την στολήν του, καθώς και ο κ. Τζιβανόπουλος και οι λοιποι, ωραιότερος όμως και κομφότερος όλων θά ήνε ο άρειμάνιος καθηγητής κ. Κόντος, άμα βάλλη την στολήν του. — "Ολοι οι Φαναριώται οχυρούνται όπισθεν του στρατηγού κ. Σκαρλάτου Σουττου, εκλαμβάνοντες αυτόν ως φαναριώτην εν τοις μάλιστα. Ημεις γράφοντες κατά Φαναριωτών δεν έννοοϋμεν παντάπασιν ουδέ κατ' ελάχιστον να ψέξωμεν τον γηραιόν στρατηγόν κ. Σκαρλάτον Σουττου, τον όποιον τιμά πάσα η ελληνική κοινωνία και τω έμπιστευεται την ψήφον της, και ημεις ιδιαίτως σεβόμεθα και τιμώμεν. Ημεις ζητούμε τον χορηγόν του «Ασμοδαίου»

Σουττου και τους περι αυτόν φαναριωτικίζοντας, ως και την φαύλην σπειραν της εταιρίας του Άμοιβαίου Ουμασμου, η έξαφάνισι της όποιας εινε κύριον και σπουδαίον ήμων μέλημα. "Οσον δ' άφορά τας γελοίας απειλάς των φαναριωτικόντων, ο «Αριστοφάνης» τους περιφρονεί· αν νομίζωσιν ούτοι ότι δύνανται να τον φοβίσωσι με τα τοιαυτα, δεινόν άπατώνται άπάτην, διότι ο «Αριστοφάνης» προσέβαλλε πάντοτε γενναίον στήθος και ουδέποτε επτόήθη, κηρύττων και διασαλπίζων την αλήθειαν. — Και άλλη ύψηλή και πρωτότυπη ιδέα κατέβη εις την κεφαλήν του μεγάλου ευεργέτου των Άπόρων Παίδων κ. Μιχαήλ Κατσιμπαλής. Έσκέψη να συστήση Σχολον και Άναγνωστήριον Στρατιωτικόν προς επίτευξιν δε του σκοπου του τουτου ήρχισε να άνεβοκαταβαίνει τας βαθμίδας του ύπουργείου των Στρατιωτικόν, και ο «Αριστοφάνης» μάλιστα είχε την τύχην να τον ένταμώση εκεί. Δεν μάς λέγει ο κ. Κατσιμπαλής πόθεν συλλαμβάνει τοιαυτά ύψηλάς ιδέας; μήπως θέλη διά τούτων να άποκτήη φήμην και δόξαν; άρετην απέκτησε διά της Σχολής των Άπόρων Παίδων. Καλόν εινε και φρόνιμον να περιστείρη όλίγον τον ένθουσιασμόν του, και να μη τρέχη τόσο πολύ. — Την Κυριακήν ο έν τω κήπω των Ήλισιδων Μουσών παριστάων ελληνικός δραματικός όιασος «Αισχύλος» παρέστησε τον Μάρκον Βότηζαρη. Και εκεί, καθως έμάθομεν, συνέρρευσε πολυς κόσμος. Ημεις δεν έπεσεφθημεν τον «Αισχύλον», καθά όμως έμάθομεν, επιτυχάνει εις τας παραστάσεις του. Άμα τον ιδώμεν, θά γραψώμεν όλίγα και περι αυτό. — "Οσα γράφει η «Τάξις» περι του Γ. Όρφανίδου πατρός του βοτανικού Θ. Όρφανίδου και της αυτου πανεξοθήτης Δ. Όρφανίδου, εινε αληθέστατα. Ούτος, καθως όδον άδιάβατον ένεκα των πολλών ακαθαρσιών. Παρακαλοϋμεν θθεν τον κ. Διευθυντήν της Αστυνομίας, όπως μεταβή επιτωπίως και ιδη, ότι έχονται αληθείας όσα γράφομεν και λάβη σύντονον πρόνοιαν, ίνα μη

υποφέρωσιν οι κάτοικοι της συνοικίας ταύτης όσα υποφέρουσι μέχρι σήμερα, και λαμβάνωσιν άνενοχλήτως το δια τας ανάγκας των απαιτούμενον ύδωρ. — Συμνεοηθέντες μετά του κ. Θεογράφου Ήλιοπούλου, έμάθομεν ότι ουδέ εν φύλλον έλαβεν άφ' ης ήμέρας εγένετο συνδρομητής μας. Τουτο οφείλεται εις την κατάχρησιν των ταχυδρομικών ύπαλληλων, περι των όποιων καθ' εκάστην παραπονούμεθα εις τον κ. διευθυντήν. Ίδου εις ποίαν θέσιν μάς φέρει η άσυνειδησία των ύπαλληλων· έκτός του ότι γίνονται τας συνδρομάς μας, αναγκαζόμεθα να εκθέτωμεν και ανθρωπούς τιμιωτάτους και ευπολήπτους. Ο κύριος διευθυντής οφείλει να λάβη άλλα μέτρα. — Κατά κακήν παρενόησιν του διανομέως μας ήναγκασθημεν να εκθέσωμεν και τον εν Άθηναις συνδρομητήν μας κ. Ζάννον Άθηναϊον, ένφ' ούτος, όχι μόνον δεν είχε σκοπόν να καταχρασθή, αλλά προσεφέρθη ευγενώς να πληρώση την οφειλήν του. — Γράφουσιν ήμιν εκ Νιαούσσης της Μακεδονίας, ότι το έκείσε κλωστήριον του κ. Γεωρ. Τζιγγρη και Σας ήρξατο των εργασιών του, έξάγον διαφόρων ειδών νήματα άρίστης ποιότητας· εις τούτο δε συντελει ό εκ Χαλκίδος μηχανικός κ. Κωνσ. Τσάμης, όστις δεν παύει να εργάζεται μετά του χαρκτηρίζοντος αυτόν ζήλου. Ο κ. Τζιγγρης εινε αξιόπαινος, καθότι εφρόντισε να προσλάβη τοιοϋτον δραστήριον μηχανικόν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ. Εις το επί της οδού Αιδου και άπέναντι του φωτογραφείου του κ. Π. Μωραΐτου καπνοπωλείου του κ. Δημητρίου Σταυροπούλου εκομισθησαν κατ' αυτάς καπνοί Έλλάδος και Τουρκίας, και ποῦρα Άθάνας άρίστης ποιότητος. Οι βουλόμενοι ως προσέλθωσι και θέλωσιν άρκούντως ευχαριστηθή. — Κύριός τις, γνωρίζων την Γαλλικην, Ίταλικην, Τουρκικην και Άραβικην, ζητεί παραδόσεις επί μετρία άμοιβή. Η διεύθυνσις εις το Γραφεϊόν μας.

"Όταν θες να παραστήσης ότι έχεις ήσυχίαν, Τά ποδάρια σου ανοίγεις με μεγάλην ευκολίαν, Και άπάν' απ' το κεφαλι τόνα χέρι άνεβάξεις, Και τό άλλο πάλι κάτω με όρμη τό κατεβάξεις, Και την λιγερή φωνή σου ολοένα την τεντώνεις, Και την μούρη σου άγριεύεις, και τά μάτια σου γουρλώνεις.

"Όταν θες τό ένα χέρι προς τ' άπάνω να κινήσης, Δεν μπορείς να κάμης τούτο, αν προτου δεν σχηματίσης. Γις τ' άνέβασμα δυώ κύκλους... και αυτό μόνον τό κάνεις. Γις τ' άνέβης ότι ξέρεις και καλά καταλαμβάνεις Την δραματικήν την τέχνην κατά βάθος, μήκος, πλάτος, Και την κάνεις όπως θέλεις σαν ήθοποιός βαρβάτος.

"Όταν θες να παραστήσης την πολλήν χαράν, αρχίζεις Να πηδάς σαν τό κασίκι και σαν σκύλος να γαυγίζει, Κι' όταν θες να πέσης κάτω, Δημοσθένη, για να δείξης Την μεγάλη σου την τέχνην, 'ς τόνα πόδι θά στηρίξης. Εύθως όλον σου τό σώμα με όση δύναμι μπορείσης, Κι' άμα κάμης δυώ τρεις βόλταις, τότε κάτω θε να πέσης.

"Όταν θέλης την αγάπην την πολλήν να παραστήσης, Και άρπάξης η τον τάδε η τον δεινα να φιλήσης, Με ποιá τέχνη τότε σφίγγεις και τά χείλια και τό στόμα, Και άφίνει άρμονία και τό φίλημα σ' άκόμα, Κι' ο καθεις που την άκούση, είτε θέλει η δεν θέλει, Την δραματικήν σου τέχνην εις τον διάβολο την στέλλει;

Τόσον της ήθοποιίας την σπουδήν καταλαμβάνεις Κ' έννοεις τους χαρακτήρας των δραμάτων, ώστε κάνεις Τόν πιστό τον στρατιώτην, τό άνδρειο παλληκάρι "Ανανδρο ωσαν γυναίκα, ταπεινό και φοβιταάρη, Και αυτό όπου σου λέγω τόκαμες μ' επιτυχία, "Όταν ειχες τον άνδρειον Γουλιέλμο τον Λοχία.

"Ω! χαρά, χαρά σ' εκείνους, που την τέχνην σου γνωρίσουν.. Τότε εύθως, Άλεξιάνθη, θά ιδούν και θά νόρουν Και στραβοί αν ήνε όλοι οι έχθροί σου και οι φίλοι, Πως αυτά που γράφει σ'ώρα τό δικό μου τό κονδύλι. Εινε πράγματα και μόνη καθαρότατη αλήθεια, Κι' όχι λόγια του άερος και ψευταίς και παραμύθια.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ (δήμαρχος).
Συνδρομητής Κρασιδέιου.
Των Διδύμων δημαρχεύω, και δεν έχω τίποτ' άλλο. 'Σ τό σοφό μου τό μυαλό, Παρά ένα μόνον πόθον, ένα όνειρο μεγάλο Των Διδύμων τό καλό, Και γι' αυτό και μόνον τρέχω, και με κάθε ένα τρόπον Προσπαθώ καλά να κάνω 'ς τον καλόν έτουτον τόπον.
"Έχω χέρια που τό λένε κ' εμαι παλληκάρι πρώτης, Και με μία γροθιά τρυπώ Πέντε μύταις 'ς την άράδα... αλλά εμαι και ιππότης Καβαλάρης κι' άγαπώ Τά μουλάρια, τά γαιδούρια και τ' άλλα και τ' άλλα Τά τετράποδα τά ζωα, όσα εινε για καβάλα.
Τόσην, τόσην πολλήν έχω προς τ' άλλα μανίαν Κι' η ψυχή μου λαχταρά, Που εύθως ο κακομοίρης άμα εύρω ευχαιρίαν Που και που χαμμάτ' άφρα, Καβαλάω μ' ένα σάλτο εις την σέλα των άπάνω, Και 'ς τό σπήτι μου τά παίρνω, κ' εδικά μ' εύθως τά κάνω.

"Έχω χιλια παλληκάρια, όπου εινε σαν ξεφτέρια, Άγρια κακά σκυλιά, Κι' αν τό πόδι μου κτυπήσω, τρέχουν παίρνουν τά μαχαίρια, Και πετούνε σαν πουλιά. Με αυτά υπερασπίζω εκείνους τους βουλευτάδες, Που άφίνουν ελευθέρους τους τρανούς κλεφταλογάδες. Εις τον τόπον των Διδύμων έχ' όνόματα μεγάλα... Με φωνάζουνε φαγά, Νοικοκύρη, οίκονόμο, και κοντά εις όλα τ' άλλα Και κακό κλεφταλογά. Κι' αν ρωτάς για Δημαρχία, τρεις έπτά εικοσιένα, Μία νούλα τάκαμ' ούλα, φάγε συ και δός κ' έμένα. Λοιπόν, πές μ' «Αριστοφάνη», πως σου εκάτεβη τόση Κουταμάρα 'ς τό μυαλό, Και πιστεύεις πως ο Θύμιος συνδρομητή θε να σου δώση;.. Τόσο μ' έκαμες τρελλό, Και τό λες, και τό πιστεύεις πως πεντάρα θά σου δώσω; Ηιός; εγώ, εγώ ο Θύμιος;.. μπά! μπά! μπά! που να μη σώσω.

ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Έλα, έλα, Τζουμπελη μου, περιπόθητέ μου φίλε,
Και της δόξας μου λυχνάρι,
Και τῶν τόσων μου σχεδίων μόνη άγκυρα και στύλε,
Και μονάχο μου καμάρι,
Σὺ ποῦ πέταξες άπάνω τήν δική μου τήν παντιέρα,
Κ' εἶπες αἴ ἡ Καμαρίλλα, ἡ φωτιά, σπαθι, χολέρα.»
Γέλασε, Τζουμπέ, δλίγον, κάμε δρεξι και κέφι,
Κ' έλα, έλα νά μοῦ ρίξης
Μιά πολὺ χοντρή βελόνα εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ ντέφι,
Και τὰ μάτια σου ν' ανοίξης,
Και τ' αὐτιά σου νά τεντώσης γιὰ ν' ακούσης και νά μάθης
Πόσα βάσανα άκόμη, Τζουμπελη μου, θε νά πάθης.
Ἦλθα μάγια νά σοῦ κάνω, και τήν τύχη σου νά ρίξω,
Και άφοῦ τελειώσω δσα
Εἶν' άνάγκη νά γενοῦνε εἰς τὰ μάγια, θά σοῦ δείξω,
Τζουμπελη μου, ποιά και πόσα
Πάθη, βάσανα και λύπαις έμπροστά σου θ' άπαντήσης,
Ἔως δτου μιὰ γιὰ πάντα τὰ γλυκά σου μάτια κλείσης.

Λοιπὸν έλα, Τζουμπελη μου, λάβε ἔμπρός μου μιὰ θέσι
Με ταπεινώσι μεγάλη,
Κάν' έμπός μου μιὰ μετάνοια, και τὸ τουρλωτό σου φέσι
Βγάλ' εὐθύς άπ' τὸ κεφάλι,
Κι' άκουσε καλά τοὺς λόγους τοῦ τρανοῦ Βαλαωρίτη,
Τοῦ μεγάλου σου σω ἤρος, τοῦ έξακουστοῦ προφήτη.

Ἄπο τούτην τήν ἡμέρα καιρός ἴλιγος θά περάση,
Τζουμπελη πτωχέ, άκόμα,
Και θ' άνέβης με τοὺς άλλους ἔς τὸ σκαμνι νά σε δικάση
Τῶν κακῶν σκυλιῶν τὸ κόμμα,
Κι' ὄλοι, ὄλοι θά λυσσάξουν και τὸ στόμα των θ' ανοίξουν
Νά σε κάμουν μιὰ μποῦκκ, νά σε θάψουν, νά σε πνίξουν.

Ἄλλά έννοια σου, Τζουμπέ μου . . . εγὼ μόνον άπ' τοὺς σκύλους
Ἐγὼ μόνον θά σε σώσω,
Και ἔς τήν Καμαρίλλαν πάλιν και εἰς ὄλους μας τοὺς φίλους
Νέαν δύναμιν θά δώσω,
Και τῶν σκύλων τὰ κεφάλια θε νά κόψω πέρα,
Και θά βασιλεύση πάλιν ἡ δική μου ἡ παντιέρα.